ויהי כנות הארון. חיפשתיו ולא מלאתיו כאו ואם אינו בכתובים יש לי

מקרא אחר בדברי הימים (ב 1) בשלמה לי קומה ה' אלהים לנוחך

אתה וארון עוזך: מנות. בימי שילה היה שהרי לא חרבה עד שמת עלי: הכי גרסינן חנא דבי ר' ישמעאל כר' שמעון בן

יוחי. ברייתה נמצחת בבית מדרשו

של ר' שמעון בבו שהיו תלמידי ר'

ישמעאל שונים כמותו: משכינהו

גברה לגברי. ר׳ שמעון שהוח

יחידי משך את תלמידי ר' ישמעאל

להנית דברי רבם שאמר זו וזו

שילה: לא שנו. הא דקתני דהקדישן

בשעת היתר והקריבם בשעת איסור

אין בחם כרת בוו: אלא בשחיטה.

כדתניא בהשוחט (לעיל דף קו:) יכול

יהא חייבין עליו בו כרת תלמוד

לומר זאת להם ואין אחרת להם:

ואליהם תאמר. גבי העלאה כתיב

ובתר כהו קרא דאיירי בשוחט קדשים

שהקדישן בשעת היתר בו ושחטן

בשעת איסור בו ולא יזבחו עוד וגו׳

דאוקימנא בהכי: ושחט והעלה.

אחד שחט והעלה כחו אחד שחט

וחבירו העלה. אלמא בהעלאה נמי

קתני דאין בה כרת: לפני ה' וסמד.

לרצונו לפני ה' וסמיך ליה (ויקרא א)

וסמך את כם ידו: לפונה לפני ה'. ולא

לפונה בבמה והכי דריש ליה נמי

בתורת כהנים: על המובח סביב.

ומהכא נפקא לן מתן סובב לו באיזהו

מקומן (לעיל דף נג:) וסיפיה דקרא

אשר פתח אהל מועד: נראה בעיני

דהכי גרסינן לאן הגשה דכתיב (ויקרא ו)

הקרב אותה לבו לפני ה' וגו'. ומהאי

קרא נפקא לן הגשה בקרן מערבית

דרומית במסכת סוטה (דף יד:) ובמנחות ליו (דף יט:): ובחים.

(ויובחו ובחים) לו שלמים לה' אותם

ואוקימנן לעיל (דף קו:) להאי קרא

בקדשים שהקדישן בשעת היתר

במות וכתיב אותם מיעוטא אלמא

זבחים הוא דהוו נהגי בהו ולא

עופות ומנחות: וורק הכהן את הדם

על מוכח ה' פחח וגו'. (ויקרא יו)

ודרשינן ליה בת"כ בפרשת שחוטי

חוץ זריקת כהן פתח אהל מועד

ואין זריקת כהן בבמה אלא אף הזרים והעבדים: ישרתו בם בקדש.

היינו משכן: ריח ניחוח. בההוא להו

קרא נמי והקריב החלב לריח

ניחוח לה': עד חלי המובח. מהכח

נפקא לן מחילה לדמים בפרק איזהו

מקומן (לעיל דף נג.) וכתיב המובח

היינו מיעוטא בההוא מזבח לחודיה

דאיירי בה קרא והיינו מזבח של

משכן: לא שנו. דיש מחילה לדמים

בבמה גדולה: אלא קדשים.

שהוקדשו לשמו לו והקריבו בה:

אבל קדשים ששחטן או לבמה קטנה.

והכניסן והקריבן בגדולה אין חילוי

ואם בא ליתן עולה למעלה מן

החוט יתן: ואין נוהגין בקטנה.

דכתיב בהו תנופה לה׳ להו מכל מקום

בבמה גדולה איתנהו ואפילו בקדשי

במה קטנה וה"ה לכולהו: 0 לא שנו.

ו. כי לא באתם עד עתה אל בי רא באתם עד עַתְה אָל הַמְנוּחָה וְאַל הַנְּחָלְה אָשׁר יְּתְה אַל הַנְּחָלְה אַשְׁר יְּתְה עַלְן לְרְיִב רברים יב, ט דברים יב, ט ברים יב, ט ביים לְּלְבְּל לְתָם יְהוּשְׁעַ גוּרְל בְּשָׁם לְבְּנִי יְהוֹשְׁעַ גוּרְל בְּשָׁם לְבְּנִי יְהוֹשְׁעַ גוּרְל בְּשָׁם לְבְנִי יְהוֹהְ וְיְחַלְּלְ שְׁם בְּשׁלה לְבְנִי יְהוֹה וְיְחַלְּלְ שְׁם בְּשׁלה לְבְנִי יְהוֹה וְיְחַלְּלְ שְׁם בּיִּבּי יְהוֹה וֹיְחַלְּלְ שְׁם בּיִבּי יְהוֹה וֹיְחַלְּלְ שְׁם בּיִבּי יִבְּיוֹה בְּיִבְּי בְּיִבְּיִי בְּיִבְּיִבְּי בְּיִבְּיִבְּי בְּיִבְּיִּי בְּיִבְּיִבְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּיִבְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּיִבְּי בְּיִבְי בְּיִבְּי בְּיבְּי בְּיבְּי בְּיבְי בְּיבְיים בּיִבְּי בְּיבְי בְּיבְי בְּיבְיים בּיבְי בְּיבְּי בְּיבְיים בּיבְּיים בּיבְיים בּיבְים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְּיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְּיים בּיבְּיים בּיבְיים בּיבּים בּיבִים בּיבְיים בּיבְּיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבּים בּיבְיים בְּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בְּיבְייִים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְּיים בְּיבְייִים בְּיבְיים בּיבְייִים בְּיבְיים בְּיבְייִים בְּיבְייִים בְיבִייְים בְּיבְיים בְּיבְייִים בְּיבְייִים בְּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בּיבְיים בְּיבְיבְיים בְּיבְייִים בְּיבְייִים בְּיבְייִים בְּיבְייְים בְּיבְייִים בְּיבְייִבְייִים בְּיבְייִים בְּיבְייִים בּיבְיים בְּיבְייִים בְּיבְייִבְיים בְּיבְייִבְיּים בְּיבְייִים בְּיבְיים בְּיבְייִים בְּיבְיְים בְּיבְיים בְּיבְייִים בְּיִבְייְים בְּיבְיים בְּיבְיים בְיבְיים בְּיבְיים בְיבִיים בּיבְיים בְיבְים בְּיבְים בְּיבְיבְיבְים בְּיבְיבְים בְּיבְיבְיבְים בְּיבְיבְיים בְּיבְים בְּיבְיבְיבְים בְיבְיבְיבְיבְים בְיבְיבְים בְיבְיבְיבְיבְיים בְיבְיבְיבְים בְּיבְים בְיבְיבְיבְיבְיים בְּיבְיבְיב

בְּשׁלה לְפְנֵי יְהוְה וְיָחֵלֶק שְׁם השושע את הְשִׁר לְבְנִי יִּשְׁרְאל בְּמֵחְלְּלְתָם: יהושע יח, י ב. ויַלְּחָ מְנוֹחָ אָת גְּדִי הְעוִים וְאַת הַמְנְחָה וַיִּעֵל עֵל הָצוֹר לְיהֹוְה וְמֵעָל לֻעשות וּמְנוֹחַ לִיהֹוְה וְמֵעָל לֻעשות וּמְנוֹחַ לֵידֹוְה וּגַּיְבְּ... וְאָשְׁתּוֹ רֹאָים: שופטים יג, יט שופטים יג, יט

שופטים יג, יט 4. וַאֲלַהֶּם תֹאמֵר אִישׁ אִישׁ מָבֵּית ישְׂרָאַל וּמִן הַגַּר אֲשֶׁר יָגור בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יַעֵלָה עלְה אוֹ זָבָח: ויקרא יז, ח או זְבָּח:
זיקרא יז, ח

5. אם עלָה קְרְבָּנוֹ מִן הַבְּקּרְ
זְּכְר תָּמִים יַקְרִיבָנוּ אֶל פָּתַח
אָדֶל מוֹעַד יַקְרִיב אתו לְרְצנוֹ
לְפָנֵי יְדּוֹדְה: וְסְמָרְ יְדוֹ עַל רְאשׁ העלה ונרצה לו לכפר עליו:

ַהְּעְלְהֹוְנְן צְּהִילוּ לְבְבּפּוּ עְלְיה: ריקרא א, ג-ד הַ וְשָׁחָט אתוֹ עַל יֵרְךְּ הַּמְּוְבָּח צְפַנְה לִפְנֵי יְהֹוָה וְוְרָקוּ בְּנֵי אָהַרֹן הַבֹּהֲנִים אֶת דְּמוֹ עַל ויקרא א, יא המזבח סביב: יַתְּשְׁבָּה יְנְיִלְּהְבָּה בְּנִי אָהָרן 7. וְשְׁחֵט אָת בֶּן הַבְּקְר לְפְּנִי זִילְה וְהָקְריבוּ בְּנֵי אָהָרן הַבְּהַנִים אֶת הַמְּוְבַּחְ סָבִיב אָשֶׁר הַדָּם על הַמִּוְבַּחְ סָבִיב אָשֶׁר פתח אהל מועד:

שָּרָנָי יינֶייר בּינֵיבָי. ויקרא א, ה. ובת"א ציין ויקרא יז וְהַנִּיף הַכֹּהֵן אֹתֶם עַל לֶחָם הַבְּבֻּרִים הְנוּפְה לְפְנֵי יְהֹוָה עַל שְׁנֵי בְּבְשׁים לְדָשׁ יִהְיוּ לִיהֹוְה שְׁנֵי בְּבְשׁים לְדָשׁ יִהְיוּ לִיהֹוְה יבין. ויקרא כג, כ. ובת"א ציין ויקרא י

ויקרא כג, כ. ובתיא צייון ויקרא י פ. הָבֹּאתְ אָת הַמְּנְחָה אֲשׁר יַצְשָׁה מַאלָּה לִידֹּוְה הְהַקְרִיבָּה אָל הְּבֹּנַהְ וְתִּגִּישָׁה אָל הַמַּוְבָּת: ייקרא ב, ח יִשְרָאל אָת וְבְתִיהָם אָשֶׁר הַם יִשְרָאל אָת וְבְתִיהָם אָשֶׁר הַם ישראל את זבחיים, אשר הם ליחה אל את זבחיים אשר הם ליחיה אל פתח אקל מועד אל ליחוד אותם: ויקרא יו, הביקן וקברו ויקרא יו, הביקן וקברו ויקרא יו, המובח יוקרא יו, הקטיי בחוב את מובח יוקרה פתח אתל מועד ובא ליחוד על אתל מועד ליחוד על אתל מועד ליחוד על אתל מועד או 12 המובח לשרת בעשתם אל המובח לשרת בעשתם אל המובח לשרת בעותם אל המובח לשרת שמות כח, מג הקת עלם לו ולורעו אתריו: הקרו את כל כל השרת ה. מג הערת בם בקדש וויינו בם בקדש וויינו

אשר ישרתו בם בקדש ונתנו אַשר יְשֶׁרְתוֹ בְּם בְּקֹדְשׁ וְנְתְנוּ אָל בְּגִּד רְבָּלֹת וְכִּפוּ אוֹתְם בְּמִבְּכָה עוֹר תָחשׁ וְנְתְנוּ עַל הַמְּמֹטִי בּמְדֹרָת אָת הַדְּם עַל בַּמְדְם אָל מוער מַזְבְּח יְרְוּה בְּתוֹ אָתֹל מוער מַזְבְּח יִירְוּה בְּתוֹ אָתֹל מוער בְּייוִ וִיקְרֹא הִי, ו. ובתיא בִּייוִ וִיקְרֹא אִר, ו. ובתיא בַּייוַ וִיקְרֹא אַר, ו. ובתיא בֿוֹן וִיקָתְהַ אֹתָה מַתְם בַּעְבַבּב בֿוֹן וְתְתָהַ אֹתָה מַתְבּב בַּעבר בְּמֹבְּבַּת מַלְמַשׁה ווֹיִתָּה אֹתָה בַּרְבַבּע בּמובַּת מַלְמִשׁה ווֹיִתָּה הַרְשׁת בַּרַבּעַר ... המובח מלמטה והיתה הרשת

שמות כז. ה 16. בְּבֹאָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּבְקֶרְבְתָם אֶל הַמִּוֹבָּחַ יִרְחָצוּ בַּאֲשֶׁר צִוְּה יִדֹּוָה אֶת משֶׁה:

שמות מ, לב

עד חצי המזבח:

מוסף רש"י

י הוראת שעה היתה. לורך שעה היתה, או ראו שם שאר לידי היכר הימה, חו רמו שם שחר ידי היכר דכרים להמיר (בתובות מוז.). ולא גמרינן מינה לדורות (פנוהדרין פ.) אליהם כתיב. לשון קושיא הוא (לעיד קוז.): זבחים ולא מבחות, דכמיב למען ששר יכיאו מבחות, דכמיב למען של יכיאו בני ישראל וגו׳ על פני השדה, היינו במה בשנות היתר שלהת. והביאות כדאמרן (לעיל קו:) דפסוק זה בקדשי קדשים שהוקדשו בשעת היתר והקריבום בשעת איסור קאי, יאות והקריבום בשנת מיטור קמי, וזבחו זבחי שלמים, ומפרש בח״כ אין לי שקרבו בבמה אלא שלמים, דהא אוקימנא בקדשי במה, מנין אף עולה, מ״ל זבחים, יכול אף חטאת ואשם ת"ל אותם. ומה ראית אחרי שריבה ומיעט. אמרת מה כמי מנחות ונזירות ורבנן דייקי זבחים ולא מנחות אלא דבר הזבוח:

חיצוי

אלעזר

מלינו אבשלום שהקריב בחברון כדכתיב (שמואל ב טו) אלכה נא ואשלמה את נדרי אשר נדרתי לה׳ בחברון וכתיב (שם) כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור דחין לומר דהוה מפרש דלח הלך חבשלום אלא להביא כבשים מחברון שהיו שם טובים ולהקריבם בגבעון בבמה גדולה באהל מועד כדבעי למימר בריש פרק שני דתמורה

[דף יד:] דהא מסקינן התם על כרחין דלאקרובי בחברון בבמת יחיד אול דאי להביא מחברון מיבעי ליה ועוד כתיב בשמואל (א ט) כי הוא יברך הזבח ובשחול כתיב (שם יג) הגישו אלי העולה והשלמים ויעל העולה ובסמוך מייתי לה קראי שהקריב בלילה בבמה: ויהי כנוח הארון. פירש רש"י פסוק בדברי הימים (ב ו) קומה ה' אלהים לנוחך אתה וארון עוזך והוה מצי להביא פסוח דכתיב ביהושע (פרק ג) והיה כנוח כפות רגלי הכהנים נושאי הארון. אי נמי (במדבר י) ויהי בנסוע הארון ובנוחה יאמר ה״ג משכינהו גברא לגברי ₪. נפ׳ לעיל פירשתי ליזהו מקומן (דף נג:) גבי זה וזה יסוד דרומי: מאן ואליהם כתיב. והא דאמרן לעיל ואליהם לערב פרשיות היינו שחיטה והעלחה אבל

דומיא דאינך דמאן מהו דלית ליה מנחה בבמה היינו דלא קרבה כלל אפילו בבמה גדולה מו כגון מובח הנחושת שבנוב וגבעון וכולהו מו נהגו דכולי עלמא מודו דבקדשי במה גדולה יש חילוי: בעי רב אדא מחן עולת במת יחיד שהכניסה בפנים וחזר והוליחה לחוץ מהו מי אמרינן כיון דעיילא לה קלטה להו מחיצות או דלמא כיון להדור הדור לאו היינו דרבה ורב יוסף דתנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן ואיבעיא להו מהו משו שירדו רבה אמר ירדו רב יוסף אמר לא ירדו תיבעי לרבה תיבעי לרב יוסף כך גירסת רש"י ז"ל

כולי האי לא אמרן לערב היתר הבמות על איסור הבמות: ה״ג הקדישן בשעת היתר הבמות ושחם והעלה בשעת

היתר הבמות פמור מכלום. וקשה היאך שייך למיתני מבו בדבר שמצותו בכך וכי תימא דאינטריך משום חובות דאין קריבין בבמה או משום קרבנות לבור ואם שחט והעלה מו בחוץ פטור מכלום הא איכא לאו הבא מכלל עשה ונראה לפרש דמיירי בעולת במת יחיד דאפילו הקדישה על מנת להקריבה בבמה גדולה מדו ואפי׳ הכניסה בפנים דקלטוה מחילות כדבסמוך אפי׳ הכי אם חזר והוליאה ושחט והעלה בחוץ פטור מכלום: שין מנחה בבמה וכיהון ובגדי שרת בו'. מנחה לא הויא

שילה נחלה זו ירושלים אי גמי איפכא היינו דכתיב יאל המנוחה ואל הנחלה אלא למאן דאמר זו וזו שילה או זו וזו ירושלים מנוחה או נחלה מיבעי ליה קשיא בשלמא למ"ד זו וזו שילה מנוחה דנחו מכיבוש נחלה (זו) דפלגו התם נחלות דכתיב 2ויחלק ₪ להם יהושע ויפל להם גורל בשילה על פי ה' אלא למ"ד זו וזו ירושלים בשלמא נחלה נחלת עולמים אלא בו מנוחה מאי מנוחה מנוחת ארון דכתיב ויהים כנוח הארון בשלמא למ"ד זו וזו ירושלים אבל שילה הוה שריא במות היינו דכתיב זויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור לה' אלא למ"ר זו וזו שילה ובמות הוה אסירן מאי ויקח מנוח הוראת שעה היתה תנא דבי רבי ושמעאל סהוראת כרבי שמעון בן יוחי דאמר זו וזו ירושלים יוםימניך משכי ח גברא לגברי: כל הקדשים י [וכו']: אמר רב כהנא לא שנו אלא בשחימה אבל בהעלאה כרת נמי מיחייב מאי מעמא דאמר קרא ⁴ואליהם תאמר על ייהםמוכין ה תאמר מתקיף לה רבה מי כתיב ועליהם תאמר אליהם יו כתיב (ואליהם קרינן) ועוד תניא ארבעה כללות היה רבי שמעון אומר יתניא בקדשים הקדישן בשעת איסור הבמות ושחם והעלה בשעת איסור הבמות בחוץ הרי הן בעשה ולא תעשה ויש בהן כרת יהקדישן בשעת היתר הבמות ושחם והעלה בשעת איסור הבמות ז הרי הן בעשה ולא תעשה ואין בהן כרת הקדישן בשעת איסור הבמות ושחם והעלה בחוץ הבשעת היתר הבמות הרי הן בעשה ואין בהן בלא תעשה הקרישן בשעת היתר הבמות ושחם והעלה בשעת היתר הבמות פמור מכלום תיובתא דרב כהנא תיובתא: ואלו קדשים [וכו']: ° סמיכהיי דכתיב לפני ה' וסמך שחימת צפון דכתיב יצפונה לפני ה' מתנות סביב יו דכתיב יוזרקי

על המזבח סביב (סביב) תנופה דכתיב *והָניף ₪ הכהן לפני ה' הגשה דכתיב יוהגישה אל המזבח: רבי יהודה אומר אין מנחה בבמה: "אמר רב ששת לדברי האומר יש מנחה בבמה יש עופות בבמה לדברי האומר אין מנחה בבמה אין עופות בבמה ים יוזבחים ולא מנחות יובחים ולא עופות: וכהן דכתיב ינוזרק הכהן: בגדי שרת ילשרת בקדש: וכלי שרת ישרתו בם בקודש: לריח ב ניחוח דכתיב 50לריח ניחוח לה': מחיצה בדמים יו דכתיב ייוחוץ הרשת עד חצי המזבח: ריחוץ ידים מו דכתיב יובקרבתם מו אל המזבח ירחצו: אמר רמי בר חמא לא יו שנו אלא בקדשי במה קשנה והקריבום בבמה קשנה אבל בקדשי במה קטנה דקרבינהו בבמה גדולה יש חיצוי מותיב רבה ייחזה ושוק תרומת לחמי תודה נוהגין בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקדשי במה קשנה אימא נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קשנה איכא דאמרי אמר רמי בר חמא לא שנו אלא בקדשי במה גדולה והקריבן בבמה גדולה אבל בקדשי במה קמנה אף על גב דקרבינהו בבמה גדולה אין

לימא מסייע ליה חזה ושוק ותרומת לחמי תודה נוהגין

בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקרשי במה קמנה אימא נוהגין

דיש חילוי בבמה גדולה אלא בזמן במה גדולה כלומר בשעת איסור הבמות אבל בזמן היתר הבמות

אין חילוק בין זו לזו בדבר הקרב בשתיהן הלכך אפילו שא גדולה הקריבין לגדולה אין חילוי: שהכניסה

בבמה גדולה, ואין נוהגין בבמה קמנה ופליגא דרבי אלעזר דאמר רבי י עולת במת יחיד שהכניסה יו בפנים קלטוה יו מחיצות לכל דבר בעי רבי זירא עולת במת יחיד

ב' מרש"י לקמן קכ ע"א ד"ה מהו נר' דגרס כאן קרבן ול"ג עולת (עורש): כאן ולא מצאתיו בכל הכתובים, ויש לי מקרא אחר כרי לנ"ל (ב"ש"ם): מאן ולא מצאתיו בכל הכתובים, ויש לי מקרא אחר כרי לנ"ל (ב"ש"ם): (ב"ש), וככמה"י כלפנינו אלא שבכי"י גרי בגביאים במקום בכתובים: כבן בש"מ גורס רי ישמעאל: כגן כרת כדתניא בהשוחט כל"ל והד"א. ומינות אלא בשחיטה נמחקות (ש"ם): כן איסור כתיה ב"ל אלא בשחיטה נמחקות (ש"ם): כן איסור כתיה ב"ל בירי (כי"י): כחן והעלה הוא, ואחד שחט כרי כל"ל (צ"ק): כבן מיבת את ליתא בכתה"י. וכ"ה במקרא: לן בכתה"י סביב (כתה"י), וכ" אות מוחום של בפיר"מ לרמנ"ם וברע"ב גרסי כלפניט, וכן משמע בתום" מנחום סא ע"א. ובטה"ק חולה שינוי מבע"ב ובתמחום במחלות מתאומת מאום מא

ל) לעיל קח: וש"ג, 3) לעיל נג: ניומה נט.], ג) נג: ניומה נט.], ג) .ג. [יונוס נט.], ט [נעיכ קו: ע״ע], ד) תוספ׳ פי״ג ה״ד, ד) ע׳ ת״כ אחרי פ״ט הל׳ ד-ה, י) ת״כ ויקרא נדבה פ״ד ה״א, ו ולעיל סט.ן, ה) עי ירושי ז (נעני פטר), מז עי ירושי
 ז (נעיל פטר), מז לה פ״א הי״ב, מז ירושי
 ז ירושי מגילה פ״א הי״ב, מעילה ג, כז (מקרא זה מיתר במחלים סימן
 קלב ע״ש. ויש להביא ראה מן . פסוק אחר בדברי הימים א' סי' ק מגור בדברי שינים מי שי גבי דוד כתיב אני עם לבבי בית מנוחה לארון ברית ה׳ במשנה קיג.

גליון הש"ם

[גמ' סמיכה דכתיב לפני ה'. עי לעיל דף לב ע"א בתום' ד"ה מאי שנא סמיכה וכו'ן:

שינויי נוסחאות

או ל"ל אל המנוחה ונחלה מיבעי (*ב"ש): אין ביהושע יח מיבעי (*ב"ש): אין ביהושע יח פ"י כתיב וישלך להם יהושע גורל בשילה לפני הי, אבל קרת ויחלק ב"ל ב"ל"ב" וגו' לא מלאמי (הגרי"ב). ובכי"ל לימא אלא קרא דוישלך: ב] אלא מנוחת מאר [היא (בי"צ)] מנוחת ארון (ב"ש): ג] ג'י כי"מ וריהי כנוח כפות רגלי הכהנים. וע"י מוס'. ובכי"ל מיימי קרל לדה"ל (ו, יד) ואלה אשר העמיד דוד על ידי שיר ממנוח הארון. ועיין יעצ"ץ שכתב דוהו הפסוק הנכון 'בלי ספק בעולס'. עיי"ש שתמה על רש"י ותוס'. וכ"כ בנמוקי הגרי"ב: ד] משכינהו (*ש"ם). ולדברי המוס׳ לעיל נג ע"ב ל"ל גברי יאנוס לפיל לגברא. או דגרסינן בדברי ר' ישמעאל זה וזה ירושלים כמו שגורסין במקלת ספרים (ריטב"א יומא נט ע"א): ה] ל"ל הראשונים. ומיכת הסמוכין הראשונים. ומיצת הססוכין (ממק (*ש״מ): ז] גיי ש״מ (מתק (*ש״מ): ז] גיי ש״מ ואלהם כתיב ואליהם קרינן. נכ"ל ני"ל גרק המינות שבסוגריים [ור' לעיל דף קז ע״ל בש״ל לזות קן. ועי" טה״ק בש״ל לזות קן. ועי" טה״ק שהאריך כזה: ז] הבמות בחוץ הרי (*ש"מ ופרי"ד): ח] תיכת טעמא זבחים (כתה"י וש"מ). [נט"מ ופרי"ד הסדר הפוך, לכרישה גרסי לדברי האומר מנחה כו׳. והח״כ לדנ *ש"מ וצ"ק): מון ידים ורגלים *ש"מ: מון בכי"ל מייתי הרא בבאם אל אהל מועד ירחצו מים. וכ"ה בפיה"ת לרמב"ם ובפרי"ד וברע"ב. ועיי חו"ק: יו] נ"ל [והול כעין נוס' רש"ין לא שנו אלא בקדשי במה גדולה והקריבו בבמה גדולה. אבל בקדשי במה קטנה דקרבינהו בבמה גדולה אין זצוי. מתיב רבה חזה ושוק חצר. מתרכ רבה הזה נוהגים
ותרומת לחמי תודה נוהגים
בכמה קטנה, אימא נוהגין
בכמה קטנה, אימא נוהגין
בקדשי במה גדולה ואין נוהגין
בקדשי במה קטנה. איכא
דאמרי אמר רמב״ח לא שנו אלא בזמן במה גדולה אבל אלא בומן במה גדולה אבל בזמן במה קטנה אע"ג דקרבינהו בבמה גדולה אין חצוי מתיב רבה חזוה ושוק ותרומת לחמי תודה נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין . בבמה קטנה אימא נוהגיז בזמז בבמה קטבה אימא נוהגין בזמן במה גדולה ואין נוהגין בזמן במה קטנה ופליגא וכו'. ועי' נמפרשים. ועי' נה"ז וקר"ל דמדכרי המוס' נד"ה אין מנחה דמדכרי המוס' נד"ה אין מנחה וכו׳ שכתבו דבחדשי במה גדולה וכו שכתבר לכון שי כתום גדונה כו"ע מודו דיש חילור, מוכח דגרסי כלפנינו דהא לגי' רש"י בלישנא בתרא פליגי בזה: יח] בכתה"י ודפו"י שהקריבה. עי' דק"ס. ועי' רש"י לקמן קכ ע"מ: ישן ל"ל קלטה לה (מ"מ": מ"מ")